

היום יום . . .

(תש"ג)

כג שבט

יום שישי

שיעורים: חומש: יתרו, שישי עם פירש"י.

תהלים: קח-ק"ב.

תניא: ומזה יוכל - כמ"ש לקמן.

אמאל ארויסגייענדיק פון זיין חדר, האט דער אלטער רבי אנגעטראפען, ווי די רביצין זאגט צו עטליכע פרויען: "מיינער זאגט".

האט דער רבי געזאגט: מיט איין מצוה בין איך דיינער, מיט מצות וויפל איז מען דעם אויבערשטען'ס. און איז געפאלען אויף דער פריטעלקע און האט זיך פארדבק'עט. אויפכאפענדיג זיך פון דבקות, האט ער געזאגט: צאינה וראינה - אויף ארויסגיין פון זיך און זעהן אלקות, ווערט דאס פון - בנות ציון, מלכות מעוררת ז"א [זעיר אנפין], לעתיד לבוא וועט זיין אשת חיל עטרת בעלה.

פעם, תוך כדי יציאה מחדרו, נזדמן לאדמו"ר הזקן לשמוע איך שהרבנית אומרת לכמה נשים: "שלי [=בעלי] אומר".

- אמר הרבי: בגלל מצוה אחת [קידוש אישה] אני שלך; במצוות רבות - של הקב"ה! ונשתרע על הרצפה כשכולו דבקות. בהתעוררו אמר [בהתייחס להתרחשות שע"י הרבנית התעורר לדבקות גדולה בקב"ה]: "צאינה וראינה" - כדי לצאת מעצמו ולראות אלקות, זה ע"י: "בנות ציון" - מלכות [בחי, בת] מעוררת ז"א [=זעיר אנפין]. המדות הקדושות העליונות, לעתיד לבא יתקיים הכתוב: "אשת חיל עטרת בעלה".